

[Drachmann.]

stadig indskrænke min Tale til en Gentofte-Tale. Det var dér, man havde mærket Trykket, saa meget vil Ministeren medgive; der er dog et Par andre Steder i Landet, hvor man ogsaa har mærket Skattetrykket og Trykket efter Udligningen. Ministeren mente, at det var forkert, hvad jeg sagde, at der kom store Forskydninger i bestaaende Værdier som Konsekvens af Udligningen; han hæftede sig stadig ved Gentofte og sagde, at der var en vældig Stigning i Grundværdierne dér, og anførte atter nogle af disse Tal, der er saa taalmodige og i Virkeligheden ingenting belyser. Jeg er selv i det ulykkelige Tilfælde at have stiftet Bekendtskab med, hvorledes disse Grundværdier virker, idet jeg har solgt en Villa derude, ikke just med Gevinst. Jeg ved ikke, om Ministeren vil erstatte mig det, jeg har mistet derved, eller hvorledes han stiller sig; de, der sælger Villaer, kan ikke være lige heldige alle sammen. Men Grundværdien, brutto og den samlede Værdi, har intet med de forskellige enkelte Værdier at gøre, og jeg melder mig altsaa som een af dem, der ikke har mærket det, eller rettere har mærket det med Minus foran.

Ministeren mente, idet han stadig blander Storkøbenhavn og den fælleskommunale Udligning sammen, at Loven vilde virke som en gavnlige Dæmper paa Grundværdistigningen i Gentofte. Det kommer for sent. Derfor havde heller ikke Oplysningerne om Skatten henholdsvis i Gentofte, Hillerød og andre Steder nogen Værdi; der skulde være tilføjet det, jeg nævnte i min Tale, som Korrektiv: Huslejen, Grundrenten og Leveomkostningerne.

Nu kom den højtærede Minister med en mistænkelig Omsorg for mit Ve og Vel ind paa at give mig gode Raad. Jeg skulde ikke udskrive Gentofte som en skattehærg og dyr Kommune. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at han skulde lade være med at skattehærge Gentofte Kommune. Hvis vi kunde gøre den Handel — det er moderne heroppefra at tilbyde Handler, at slaa en Handel af —, at Ministeren lader være med at skattehærge Gentofte, skal jeg ogsaa afholde mig fra at udskrive Gentofte som skattehærg. En dyr Kommune er den og vil den blive ved med at være. Og hvad Handelsstanden siger hertil, og mit Forhold til Handelsstanden, skal jeg nok selv klare, jeg har Handelsstandens Formand bag mig, og det er klart for alle, at den Fremstilling, jeg har givet, er den rigtige.

Ministeren mente, at jeg skulde studere

— ogsaa her paakaldte han Statistik — Priserne og Statistikken. Nej, jeg studerer ikke Priser; jeg betaler Priserne, naar jeg køber mine Varer derude, og derfor har jeg kun at sige, at de er dyrere, og de er selvfølgelig dyrere, fordi Grundrenten og hele Omkostningsniveauet er dyrt derude.

Da man nu fra forskellig Side viser Resignation for at komme hurtigt gennem Talerlisten efter denne Syndflod af korte Bemærkninger, skal jeg ogsaa nok fatte mig i Korthed. Om Princippet i den fælleskommunale Udligning vil jeg blot endnu en Gang sige, at den hviler paa en forkert Forudsætning, nemlig at Landkommuner og samtlige Kommuner i øvrigt er ensartede, idealt styrede alle sammen. Vi ved alle, at dette ikke er Tilfældet; vi ved f. Eks., at Grundlaget og Principperne for Ligningen og Værdiansættelsen er ikke blot elastisk, men jeg tør nok sige lokalt præget, og saa længe derfor Basis for Skatteligningen, Udligningen for at tale populært, ikke er stabil, er og bliver Grundtanken i den fælleskommunale Udligning forkert, i alt Fald behæftet med store Mangler. Ministerens Indlæg her i Dag var derfor for mig et nyt Bevis paa, hvorledes denne Regering har tabt Kontakten med det virkelige Liv, jeg kan godt sige med Befolkningen, maaske ogsaa med sine egne Vælgere. Det var ikke en Gentofte- eller Kapitalisttale, jeg holdt, men en Landstale, en jævn Mands Tale, og jeg tror nok, til Sorg for os andre, til Advarsel for Regeringen, at den Dag vil komme, da de høje Herrer vil faa dette at føle, faa at føle, at det var mig, der talte Sandheden og ikke hul Lyrik.

Carsten Raft: Den højtærede Forsvarsminister afviste min Henvendelse med den Bemærkning, at der næppe var videre mange Erfaringer at drage af de paagældende Sammenstød, da det var Borgerkrig. Ja, selve Ordet kan jo ikke gøre det. Det maa komme an paa Kvaliteten af de Styrker og det Materiel, der mødes. Og hvis det i den Grad skulde have en Borgerkrigs Karakter, kommer den højtærede Minister i Modstrid med den socialdemokratiske Presse, for nu har vi i Maanedsvist hørt om dette fremragende Stormagtsmateriel, der føres op mod Madrid, om de fremragende Stormagtsflyvere, der anvendes, og hvis dette Materiel er saa godt, og hvis det er af Stormagtskarakter, saa er det en Ting, man kan bygge sine Erfaringer paa. Og paa den anden Side hører vi ogsaa fra nationalistisk Side, at det er Stormagtsmateriel, bare fra en anden Side, der anvendes. De Angrebs-